

εἶνε καὶ ἡ διαλύσις τοῦ γάμου σου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ζαμπλάρδ . . .

— Καὶ πῶς ἤξεύρεις ; . . .

— "Αθλίε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα οὔτε νὰ προσποιηθῇς τοῦλάχιστον γνωρίζεις . . .

— "Αλλ' ἐννοεῖς, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔπρεπε νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου, ἡ θέσις μου . . .

— Λοιπὸν τί θέλεις νὰ γίνω ἐγώ ; ἡρώτησεν ἡ Μαριέλλα μετ' ἀγρίας φωνῆς.

— Εὐχομαι νὰ μείνῃς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶσαι καὶ τώρα. Ἡ κυρία Κουρσὺ εἶνε ἀγαθὴ καὶ ἐνάρτεος ὥσα καὶ ἂν εἶπον αἱ κακαὶ γλώσσαι διὰ σέ, ἔ! αὐτὰ τὰ πράγματα λησμονοῦνται εὐκόλως . . .

— "Αλλ' ἐγὼ θὰ εἰμπορέσω νὰ τα λησμονήσω ; Θὰ εἰμπορέσω ποτὲ ν' ἀτενίσω ἄλλον ἄνδρα καὶ νὰ ἐλπίσω ἐντιμὸν ἀποκατάστασιν ; Δὲν μου ὑπεσχέθης ὅτι θὰ με νυμφευθῇς ;

— "Ε! ἀφες αὐτὰ τώρα, ἀγαπητὴ μου, διότι καὶ σὺ ἡ ἰδίᾳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃς εἰς τοὺς λόγους μου . . . Αὐτὰ τὰ λέγουσιν ὅλοι οἱ νέοι διὰ νὰ καλύψουν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς γυναικὸς τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον πράττει καὶ τίποτε περιστότερον. Πίστευσόν μοι ὅτι δὲν ἀπατάται κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον . . . Ἐξέτασε τὰ πράγματα ἀπαθῶς καὶ μὴ λαμβάνῃς δραματικὸν ὕψος· σκέψου ὅτι ἡ ἀνάγκη σοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ ἦσαι φίλη μου καί . . .

— "Αθλίε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα, ἐκτοξεύσασα κατ' αὐτοῦ βλέμμα πληρὲς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Ὁ Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ.

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἔστρεψεν αὐτῇ τὰ νῶτα καὶ ἔφυγεν, ὡς καταδιωκομένη ἔλαφος, διευθυνθεῖσα εἰς Haussois.

Ἡ δυστυχὴς ! εἰς ἤλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐκτὸς ἐαυτῆς καὶ κατεκλίθη, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Συνησθάνετο τὴν βαρύτητα τοῦ παραπτώματός της, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ της θὰ διήρχετο ἐν διηνεκεὶ δυστυχίᾳ καὶ ἀπομονώσει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων. Ἡ δυστυχὴς ! μόλις ἠρίθμει δέκα καὶ ὀκτὼ ἀνοίξεις, καὶ ἐν τούτοις ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της, πιστεύσασα εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς διεφθαρμένου νέου. "Οθεν, σταθμίσασα καλῶς τὴν θέσιν της, οὐδόλως ἐσκέφθη ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε οἰκτίρμων καὶ πολυεὐσπλαγχνος, ὅτι ὁ κύριος Κουρσὺ ἐδύνατο εἰσεῖναι νὰ τὴν προστατεύσῃ, καὶ τέλος ὅτι ἡ μετάνοια αὐτῆς ἐδύνατο ἰσως νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Καρόλου καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐσχημάτισε δι' αὐτήν. Ἐν ἀκαρεῖ ἐνόμισεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο πλέον δι' αὐτήν, ὅτι ὁ κόσμος θεωρεῖ ἤδη αὐτὴν κατηραμένην καὶ ἄτιμον καὶ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρῃ τοιοῦτον αἶσχος πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ παραπτώματός της.

Τὴν πρωῒαν, ἐγερθεῖσα, ἦτο ὡχρὰ καὶ ἀδύνατος.

"Οτε δὲ κατήρχετο τὴν κλίμακα, συνήντησε τὸν κύριον Κουρσὺ, τὸν ὁποῖον ἠὺχάριστησε καὶ πάλιν ἀπὸ καρδίας.

Εἶτα δὲ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ἐζήτησε τὸν γέρω-Πισώ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ γέρων εὐρίσκετο πλησίον τῆς μηχανῆς, προσπαθὼν νὰ ἐπισκευάσῃ τροχὸν τινὰ αὐτῆς, ὅστις ἐξήρχετο τοῦ ἱμάντος. "Οτε δὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Μαριέλλας, καλούσης αὐτόν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δυστυχὴ νέαν.

— Φύγε γρήγορα, κορίτσι μου, καὶ πρόσχε μὴ μπερδεύου τὰ πόδια σου εἰς τὸ λωρί . . .

"Αλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τοῦ ταύτην, ὅτε ἡ Μαριέλλα, βαλοῦσα γέλωτα σπασμωδικόν, ἔθεσεν ἀμφοτέρους τοὺς πόδας της ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἱμάντος, ὅστις, στραφείς αἰφνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνῆρπασε τὴν δυστυχὴ νέαν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἔπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ γέρω-Πισώ ἔβαλε κραυγὴν φοβεράν καὶ ἔτρεξε πλησίον τοῦ πτώματος.

— Δυστυχία μου, δυστυχία μου ! ἔλεγε κλαίων ὁ ἀτυχὴς γέρων.

Ἐν ἀκαρεῖ ἄπαντες οἱ ἐργάται ἔτρεξαν πρὸς αὐτόν καὶ ἐκπληκτοὶ εἶδον τὸ ἀτυχὲς θῦμα. Ὁ Κάρολος, πρὸ τοιοῦτου σπαραξικαρδίου θαύματος, ἔμεινεν ἄναυδος καὶ ἡσθάνθη ῥίγος παγερόν διατρέχον ὅλα τὰ μέλη του.

Ὁ κύριος Κουρσὺ διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ εἶδε μετὰ φρίκης τὸ πτῶμα τῆς δυστυχούς Μαριέλλας, κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους . . . Μετὰ δὲ τοῦτο, στρέψας τὸ βλέμμα περὶ αὐτόν, εἶδε τὴν Εὐφροσύνην ἐρχομένην καὶ σπεύσας ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος· εἶτα δὲ, σύρας αὐτὴν ἀποτόμως πρὸ τοῦ πτώματος, ἔδειξε πρὸς αὐτὴν μετὰ βλέμματος βλοσυροῦ τὴν ἀτυχὴ νέαν, ἥτις ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Σὺ, σὺ τὴν ἐφόνευες ! ἀνέκραξεν ἀγρίως.

Εἶτα δὲ μετὰ ταχύτητος ὁμοίας πηθήκῃ ἀνῆγειρε τὸ πτῶμα τῆς δυστυχούς Μαριέλλας καὶ ἀνέκραξε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ

— Φύγετε ὅλοι ! φύγετε !

Τὴν ἐπαύριον ἄπασι αἱ γυναῖκες τοῦ Haussois ἠκολούθησαν κλαίοντας τὴν κηδεῖαν τῆς Μαριέλλας· ἐκ δὲ τῶν ἐργατῶν, δύο μόνον συνώδευσαν αὐτὴν μέχρι τῆς τελευταίας κτοικίας της· ὁ γέρω-Πισώ καὶ ὁ Κάρολος.

Ἀμφότεροι ἔφερον πένθος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας, εἰπεν ὁ Μονσορὼ πρὸς τὴν Βουσύ.

Κατήλθε δ' εἰς τὸν κήπον μετὰ τὴν σύζυγόν του.

— "Α ! ἔ ! εἶπεν ὁ δούξ, φαίνεται ὅτι εἰσθε ἐντελῶς καλὰ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐλπίζω δ' ὅτι ταχέως θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ συνοδεύω πανταχοῦ τὴν κόμησάν.

— Καλὰ ! ἀλλ' ἐν τῇ μεταξύ τούτῳ, δὲν πρέπει νὰ κοπιᾷζετε.

Ὁ Μονσορὼ ἡσθάνετο τὴν ἀκριβειαν τῆς συστάσεως τοῦ δουκὸς, ἐπομένως ἐκάθισεν εἰς μέρος, ὁποῦθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ πάντοτε τὴν σύζυγόν του.

— Κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Βουσύ, ἡθέλετε μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ συνοδεύσητε τὴν κυρίαν δὲ Μονσορὼ μέχρι τοῦ μικροῦ μεγάρου μου τῆς Βαστίλλης· προτιμῶ νὰ ἦναι μᾶλλον ἐκεῖ ἢ ἐνταῦθα. Ἀπὸ ἀπέσπασα αὐτὴν εἰς τὸ Μεριδὺρ ἐκ τῶν ὀνύχων τούτου τοῦ γυπὸς, δὲν θέλω ν' ἀφήσω νὰ τὴν καταβροχθίσῃ εἰς τοὺς Παρισίους.

— "Οχι, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ πρὸς τὸν Βουσύ, ὅχι, δὲν δύνασθε νὰ δεχθῇτε.

— Διὰ τί ; ἠρώτησεν ὁ Μονσορὼ.

— Διότι ἀνῆκετε εἰς τὸν κύριον δ' Ἀνζιού, ὅστις οὐδέποτε θέλει σᾶς συγχωρήσῃ, ὅτι ἐβουλήσατε τὸν κόμητα εἰς ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ! ἦτο ἑτοιμος ν' ἀνταρξῇ ὁ ὀρμητικὸς νεανίας, ὅτε βλέμμα τοῦ Ρεμῆ ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ Μονσορὼ ἐσκέπτετο.

— Ὁ Ρεμῆ ἔχει δίκαιον, εἶπε, δὲν ἀρμόζει νὰ αἰτήσω παρ' ὧμῶν τοιαύτην ἐκδούλευσιν· θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖ τὴν κόμησάν, διότι, αὐριον ἢ μεθαύριον, θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κατοικήσω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν.

— Τρέλλα, εἶπεν ὁ Βουσύ, θ' ἀπολέσῃτε τὸ ἀξίωμά σας.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ κόμης, ἀλλὰ θὰ διατηρήσω τὴν σύζυγόν μου.

Συνώδευσε δὲ τὴν φράσιν του διὰ συνοφρυώσεως, ἥτις ἠνάγκασε τὸν Βουσύ νὰ στενάξῃ.

Πραγματικῶς, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ κόμης συνώδευσε τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τουρνὲλ οἰκίαν του, τὴν ὁποίαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται καλῶς γνωσκουσιν.

Ὁ Ρεμῆ ἐβουλήθη τὸν ἀναρρωνύοντα νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῇ.

Ὡς ἀνὴρ δ' ἀφωσιωμένος, ἐννοήσας, ὅτι, ἐν ἐκείνῃ τῇ στενοχωρῇ οἰκίᾳ, ὁ Βουσύ θὰ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην αὐτοῦ διὰ τὸν ἀπειλούμενον ἔρωτά του, προσήγγισεν αὐθις εἰς τὴν Γερτρούδην, ἥτις ἤρχιζε μὲν νὰ τον κτυπᾷ, κατέληξεν ὁμως νὰ τον συγχωρήσῃ.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ κόμητος, δι' ἐνὸς μόνου διαδρόμου.

Ὁ Βουσύ ἔτιλλε τὴν κόμην του.

Ὁ Σαὶν-Λὺκ ἤξιον, ὅτι αἱ ἐκ μετάξης κλίμακες, ἀφικόμεναι εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐντελείας, ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσωσι θαυμασίως τὰς βαθμίδας τῶν συνήθων κλιμάκων.

Ὁ δὲ Μονσορὼ ἔτριβε τὰς χεῖράς του καὶ ἐμειδία, ἀναλογιζόμενος τὴν ὀργὴν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

ΟΔ'

**Ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
οδοῦ Τουρνέλ.**

Ἡ ἑξάψις παρὰ τισιν ἀνθρώποις ἀντικαθίστησι τὸ πραγματικὸν πάθος, ὡς ἡ πείνα προσδίδει εἰς τὸν λύκον καὶ τὴν ὕαιναν ποτὶν τι θάρρος.

Ὑπὸ τοιοῦτου αἰσθήματος κατειλημένος, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργή, μὴ ἐπανευρόντος τὴν Ἀρτέμιδα εἰς τὸ Μεριδόρ, εἶναι ἀπερίγραπτος, ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς Παρισίους· ἤρατο σχεδὸν ἐκείνης τῆς γυναικός, ἀκριβῶς διότι ἀπῆγον αὐτήν.

Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι τὸ κατὰ τοῦ Μονσορώ μίσος τοῦ, χρονολογούμενον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπέισθη, ὅτι ὁ κόμης ἠπάτα αὐτόν, τὸ μίσος τοῦ, λέγομεν, εἶχε μεταβληθῇ εἰς εἶδος ὀργῆς τόσον μάλλον ἐπικινδύνου, ὅσον ὁ δοῦξ εἶχε δοκιμάσει τὸν ἐνεργητικὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμητος, ἐπομένως ἦτο ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ πρὶν ἢ προκαταληφθῇ ὑπὸ τοῦ κόμητος.

Ἐτέρωθεν, ὁ δοῦξ οὐδαμῶς εἶχε παραιτηθῇ τῶν πολιτικῶν ἐλπίδων τοῦ· ἡ δὲ περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ βεβαίότητος ἐμεγαλοποίησεν ἐκυτὸν ἐνώπιον τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν τοῦ. Μόλις, λοιπόν, ἀφικόμενος εἰς τοὺς Παρισίους, ἐπανελάβε τὰς σκοτιοὺς καὶ καταχθονίους μηχανοραφίας τοῦ.

Ἡ στιγμή ἦτο εὐνοϊκή· πολλοὶ τῶν ἀμφιλαντευομένων συνωμοτῶν, οἵτινες ἀφοσιούνται εἰς τὸν νικητὴν, καθησυχᾶσαντες ἐκ τοῦ θριάμβου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀδυναμία τοῦ βασιλέως καὶ ἡ πονηρία τῆς Αἰκατερίνης προσεπόρισαν εἰς τοὺς Ἀνδεγαυούς, περιεστοίχιζον τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, συνεννοῦντες, δι' ἀνεπιλήπτων, ἀλλ' ἰσχυρῶν νημάτων, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πρίγκηπος μετὰ τῆς τῶν Γκίζη, οἵτινες συνετῶς ἔμενον κατὰ μέρος καὶ ἐτήρουν σιγὴν, ἥτις μεγάλως ἐφόβιζε τὸν Σχικώ.

Ὁ δοῦξ δὲν ἐνεπιστεύετο πλέον τὸν Βουσύ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ἐπεκράτει ἀπλῶς φιλικὴ ὑποκρισία. Ὁ πρίγκηψ εἶχε συναισθανθῇ ἀόριστόν τινα ταραχὴν ἐκ τῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μονσορώ παρουσίας τοῦ νεανίου καὶ ἦτο κατ' αὐτοῦ δυσηρεστημένος διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δυσπίστου Μονσορώ ἐπιδεικνυομένην πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ δοῦξ ἐθροβεῖτο ἐπίσης ἐκ τῆς φαιδρυνούσης τὰ πρόσωπον τῆς Ἀρτέμιδος χαρᾶς.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι τὰ ἄνθη χρωματίζονται καὶ προσλαμβάνουσιν ἄρωμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, αἱ δὲ γυναῖκες ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἀρτεμὶς ἦτο προφανῶς εὐδαίμων, εἰς δὲ τὸν διαρκῶς μοχθηρὸν καὶ φιλύποπτον πρίγκηπα, ἡ ἀλλοτρία εὐτυχία ἐφαίνετο ἐχθρότης.

Γεννηθεὶς πρίγκηψ καὶ γενόμενος ἰσχυρὸς διὰ σκοτίας καὶ σχολίας οδοῦ, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς βίας, εἴτε πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἐρώτων τοῦ, εἴτε εἰς τὰς ἐκδικήσεις τοῦ, ἀφ' οὗ ἡ βία ὑπῆρξεν αὐτῷ ἐπιτυχής, ἄλλως δὲ λαμ-

βάνων καταλλήλους συμβουλὰς παρὰ τοῦ Αὐριλῦ, ὁ δοῦξ ἐσκέρθη, ὅτι ἤθελεν εἶναι δι' ἑαυτὸν αἰσχυνητὸν νὰ βλέπῃ παρὰ κωλυομένην τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων ὑπὸ τοσοῦτον γελοίων προσκομμάτων, ὅποια εἶναι ἡ ζηλοτυπία συζύγου καὶ ἡ ἀποστροφή γυναικός.

Μετὰ ὕπνον τεταραγμένον κακῶν ὀνείρων, ἤσθαιθη, ὅτι οἱ πόθοι τοῦ κατέστησαν ἀγαλίνωτοι καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι τοὺς ἵππους τοῦ, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν Μονσορώ.

Οὗτος, ὡς γνωστόν, εἶχε μετοικήσει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς οδοῦ Τουρνέλ οἰκίαν τοῦ.

Ὁ δοῦξ ἐμειδίασεν εἰς τοῦτο τὸ ἀγγελμα, διότι ἦτο παρωδία τῆς ἐν Μεριδόρ κωμωδίας.

Ἡρώτησεν, ἀλλὰ κατὰ τύπον, ποῦ ἔκειτο ἐκείνη ἡ οἰκία, ἀφοῦ δὲ τῷ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, στραφείς πρὸς τὸν Βουσύ:

— Ἀφοῦ εἶναι εἰς τὴν οδὸν Τουρνέλ, εἶπεν, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οδὸν Τουρνέλ.

Ἡ συνοδία ἐξεκίνησε καὶ ταχέως ἄπασα ἡ συνοικία ἐθροβεῖτο ἐκ τῆς παρουσίας τῶν εἰκοσι τεσσάρων ὠραίων εὐπατριδῶν, οἵτινες, συνήθως, ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ ὧν ἕκαστος παρηκολουθεῖτο ὑπὸ δύο θεραπόντων καὶ τριῶν ἵππων.

Ὁ πρίγκηψ ἐγίνωσκε καλῶς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν θύραν, οὐχ ἦττον δ' αὐτοῦ ἐγίνωσκεν αὐτήν ὁ Βουσύ.

Ἀμφότεροι ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας, εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰσοδὸν καὶ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα, ἀλλ' ὁ μὲν πρίγκηψ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια, ὁ δὲ Βουσύ ἔμεινεν εἰς τὸν πρόδομον.

Ἔνεκα τούτου, ὁ μὲν προνομιούχος φαινόμενος πρίγκηψ εἶδε μόνον τὸν Μονσορώ, ὅστις ἐδέχθη αὐτόν, κατακεκλιμένος ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου, ὁ δὲ Βουσύ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἔθλιψεν αὐτὸν ἐρωτικώτατα, ἐνῶ ἡ Γερτρούδη παρεφύλαττεν.

Ὁ φῦσις ὡρὸς Μονσορώ ἐγένετο πελιδνός, ἅμα ὡς ἰδὼν τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἦτο τρομερὸν δι' αὐτὸν φᾶσμα.

— Ἐξοχώτατε! εἶπε φρικῶν ἐκ τῆς δυσαρρεσκείας, ἐξοχώτατε, εἰς τὴν πενιχρὰν ταύτην οἰκίαν! τῇ ἀληθείᾳ, μοὶ περιποιεῖτε ὑψίστην τιμὴν.

Ἡ εἰρωνεία ἦτο προφανής, διότι ὁ κόμης ἠκιστα ἐφρόντισεν ἀπερικαλύψῃ αὐτήν.

Οὐχ ἦττον, ὁ πρίγκηψ δὲν ἔδειξεν, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν, ἀλλὰ, πλησιάζας τὸν ἀνακρωνύοντα μὲ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων:

— Ὅπου δῆποτε ἂν ὑπάγῃ πάσχων φίλος μου, εἶπε, θὰ πορεύομαι νὰ πληροφоруῦμαι περὶ αὐτοῦ.

— Πραγματικῶς, πρίγκηψ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶπε τὴν λέξιν φίλος;

— Τὴν εἶπον, φίλτατέ μοι κόμη· πῶς ἔχετε;

— Πολὺ καλλίτερα, ἐξοχώτατε· ἐγείρομαι, περιπατῶ καί, μετὰ οὐκ ὀλίγῃς ἡμέρας, θὰ εἶμαι ἐντελὲς ὑγιής.

— Ὁ ἱατρὸς παρήγγειλεν ὑμῖν τὸν ἀέρα τῆς Βαστίλλης; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ μὲ εἰλικρινέστατον τόνον φωνῆς.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Δὲν διήγεται καλῶς εἰς τὴν οδὸν τῶν Μικρῶν Πατέρων;

— Ὅχι, ἐξοχώτατε· ἐδεχόμεν πολλοὺς ἐπισκέπτας, οἵτινες προὔξουν πολὺν θόρυβον.

Ὁ κόμης ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τόνον σταθερόν, ὅστις δὲν διέφυγε τὸν πρίγκηπα· οὗτος ὅμως δὲν ἔδειξεν, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν.

— Πλὴν νομίζω, ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἔχετε κῆπον, εἶπεν.

— Ὁ κῆπος μ' ἐβλαπτεν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Ἀλλὰ ποῦ περιεδιαβάχετε, φίλτατέ μοι;

— Ἀκριβῶς, ἐξοχώτατε, δὲν περιεδιαβάζον.

Ὁ πρίγκηψ ἔδραξε τὰ χεῖλη τοῦ καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ.

— Ἡξεύρετε, κόμη, εἶπε μετὰ βραχεῖαν διακοπὴν, ὅτι πολλοὶ αἰτοῦσι τὸ ἀξίωμα σας παρὰ τοῦ βασιλέως;

— Μπα! καὶ ἐπὶ τίνι προφάσει, ἐξοχώτατε;

— Πολλοὶ ἀξιοῦσιν, ὅτι εἴσθε νεκρός.

— ὦ! ἐξοχώτατε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλετε ἀποκριθῇ, ὅτι ζῶ καὶ ὑπάρχω.

— Ἐγὼ δὲν ἀποκρίνομαι τίποτε· ἀφοῦ θάπτεσθε, φίλτατέ μοι, εἴσθε νεκρός.

Ἐπίσης ὁ Μονσορώ ἔδραξε τὰ χεῖλη τοῦ.

— Τί θέλετε, ἐξοχώτατε; εἶπεν· ἄς ἀπολέσω τ' ἀξιώματά μου.

— Πραγματικῶς;

— Ὑπάρχουσιν ἕτερα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια προτιμῶ.

— Ἀ! εἴσθε πολὺ ἀφιλοκερδής, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Οὕτως εἶμαι πεπλασμένος, ἐξοχώτατε.

— Ἀφοῦ οὕτως εἴσθε πεπλασμένος, δὲν θέλετε δυσαρεστηθῇ, ἐάν το μάθῃ ὁ βασιλεὺς;

— Τίς θὰ το εἶπει πρὸς αὐτόν;

— Διὰ βολῆς! ἐάν μ' ἐρωτήσῃ, ὀφείλω νὰ τῷ ἐπαναλάβω τὴν ἡμετέραν συνδιάλεξιν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐάν ἐπανελαμβάνετο πρὸς τὸν βασιλέα πᾶν ὅ,τι λέγεται εἰς τοὺς Παρισίους, δὲν θὰ ἤρουν τὰ ὦτα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἀλλὰ τί λέγεται εἰς τοὺς Παρισίους, κύριε; εἶπεν ὁ πρίγκηψ, στραφείς ἀποτομώτατα πρὸς τὸν κόμητα, ὡς ἐάν ὅφρι εἶχε δῆξει αὐτόν.

Ὁ Μονσορώ ἐνόησεν, ὅτι ἡ συνδιάλεξις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶχε λάβει τροπὴν λίαν σοβαρὰν δι' ἀσθενῆ, μὴ ἔχοντα ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἐπομένως κατέστειλε τὴν ταραττούσαν τὴν ψυχὴν τοῦ ὀργῆν, προσλαβὼν δ' ὕψος ἀδιαφόρου:

— Τί ἡξεύρω ἐγώ, ὁ δυστυχὴς παρὰ λυτικός; εἶπε· τὰ γεγονότα ἀντιπαρέρχονται καὶ ἐγὼ μόνις ἀντιλαμβάνομαι τῆς σκιάς αὐτῶν. Ἐάν ὁ βασιλεὺς ᾔδει

δυσηρεστημένος, διότι ὑπηρετῶ αὐτὸν κα-
κῶς, ἔχει ἄδικον.

— Πῶς τοῦτο ;

— Βεβαίως, διὰ τὸ συμβᾶν μοι δυστύ-
χημα...

— Λοιπὸν !

— Πταίει ὀλίγον καὶ ὁ βασιλεὺς.

— Ἐξηγήθητε.

— Διάβωλε ! ὁ τραυματίας με κύριος
δὲ Σαῖν-Λὺκ δὲν εἶναι ἐκ τῶν φιλότατων
φίλων τοῦ βασιλέως ; Ὁ βασιλεὺς ἐδίδα-
ξεν αὐτῷ τὸν ξιφισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου διε-
τρύπησε τὸ στῆθος μου, οὐδὲν δ' ἀντικρούει
τὴν σκέψιν, ὅτι δὲν ἐξαπέστειλεν τὸν Σαῖν-
Λὺκ κατ' ἐμοῦ ὁ βασιλεὺς.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐποιήσατο σχεδὸν
νεῦμα καταφάσεως.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν, ἀλλ' ὁ βασι-
λεὺς εἶναι βασιλεὺς.

— Μέχρις οὐ παύση τοῦ νὰ ἦναι, δὲν
ἔχει οὕτως ; εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ δούξ ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀληθινά, εἶπεν, ἡ δέσποινα δὲ Μον-
σορώ δὲν συνοικεῖ μεθ' ἡμῶν ;

— Ἐξοχώτατε, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύ-
την, εἶναι ἀσθενής, ἄλλως ἤθελε προσέλ-
θει νὰ προσφέρει ὑμῖν τὰ ταπεινότατα σε-
βάσματά της.

— Ἀσθενής ; Ἡ ἀτυχής !

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἐκ τῆς λύπης ὅτι πάσχετε.

— Ἐνεκὰ τούτου καὶ ἔνεκὰ τῶν κόπων
τῆς μετοικήσεως.

— Ἀς ἐλπίζωμεν, ὅτι ἡ ἀδιαθεσία αὐ-
τῆς θὰ εἶναι βραχεῖα, φίλτατέ μοι κόμη.
Ἐχετε τόσον ἱκανὸν ἱατρὸν.

Ὁ πρίγκηψ ἠγέρθη.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὁ
φίλτατος Ρεμὴ μ' ἐθεράπευσε θαυμασίως.

— Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ὁ ἱατρός τοῦ Βουσύ !

— Πραγματικῶς, ὁ κόμης μοί τον ἔ-
δωκεν, ἐξοχώτατε.

— Εἰσθε, λοιπὸν, στενῶς συνδεδεμένοι
μετὰ τοῦ Βουσύ !

— Εἶναι ὁ καλλίτερος ἢ μάλλον ὁ μό-
νος φίλος μου, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μον-
σορώ.

— Ὑγιαίνετε, κόμη, εἶπεν ὁ πρίγκηψ,
ἀνεγείρας τὸ ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος
παραπέτασμά.

Ταῦτοχρόνως καὶ ἐνῷ πρέσβαλε τὴν κε-
φαλὴν διὰ τῆς θύρας, ὁ πρίγκηψ ἐνόμισεν,
ὅτι εἶδεν ἄκρον ἐσθῆτος, ἀποκρυπτόμενον
εἰς τὸ ἐγγὺς δωμάτιον, ἐνῷ ὁ Βουσύ ἐνε-
φανίσθη αἰφνης εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
διαδρόμου θέσιν του.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ δουκὸς ἐμεγαλύνθησαν.

— Ἀς ἀπέλθωμεν, εἶπε πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, κατῆλθε πα-
ραχρῆμα, ὅπως διατάξῃ τοὺς ἀνδρας τῆς
ἀκολουθίας νὰ ἐτοιμασθῶσιν, ἀλλ' ὅπως
ἀποκρύψῃ ἴσως ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ
πρίγκηπος τὸ ἐρυθρὸν αὐτοῦ.

Ὁ δούξ, μείνας μόνος, προσεπάθησε νὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶδε τὸ ἄ-
κρον τῆς ἐσθῆτος, ἀλλ' ὁ Μονσορώ εἶχε
παρakoλoυθήσει αὐτὸν καὶ ἴστατο ὁρθίος
ἐπὶ τῆς φλῆγος τῆς θύρας του.

— Ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐπλανήθη

εἰς τὴν διεύθυνσιν; εἶπε ψυχρῶς ὁ κόμης.
— Πραγματικῶς, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ,
εὐχαριστῶ.

Κατῆλθε δὲ τὴν κλίμακα μαινόμενος
ἐνδομούχως.

— Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν πορείαν των,
ὁ δούξ καὶ ὁ Βουσύ δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν.

Ὁ Βουσύ ἀπεχωρίσθη τοῦ πρίγκηπος
πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου του.

Ἀφοῦ δ' ὁ δούξ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοί-
κίαν του καὶ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ γραφεῖῳ
του, εἰσῆλθεν ὁ Αὐριλὺ ἐν αὐτῷ μυστη-
ριωδῶς.

— Λοιπὸν ! εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ, ἐμ-
κτηρίσθην ὑπὸ τοῦ συζύγου.

— Ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, ἐξοχώ-
τατε, εἶπεν ὁ κιθαρωδός.

— Τί λέγεις ;

— Τὴν ἀλήθειαν, Ὑψηλότης.

— Τότε, τελείωνε.

— Ἀκούσατε, ἐξοχώτατε, ἐλπίζω δ' ὅτι
θέλετε μὲ συγχωρήσει, ἀφοῦ προέκειτο διὰ
τὴν ὑπηρεσίαν ὑμῶν.

— Ἔστω, σὲ συγχωρῶ ἐκ τῶν προτέρων.

— Ἐνῆδρευσά ὑπὸ ἐν ὑποστέγασμα τῆς
αὐλῆς, ἀφοῦ ἀνῆλθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
κόμητος.

— Ἀ ! ἂ ! καὶ εἶδες ;

— Εἶδον ἐμφανιζομένην γυναικείαν ἐ-
σθῆτα, εἶδον τὴν φέρουσαν αὐτὴν γυναῖκα
προσκλίνουσαν καὶ εἶδον δύο βραχιόνας,
οἵτινες ἐνηγκαλίσθησαν αὐτήν. Ἐπειδὴ
δ' ἡ ἀκοή μου εἶναι ἐξησκηνμένη, ἤκουσα
παρὰ τεταμένον καὶ τρυφερὸν ἀσπασμόν.

— Ἀλλὰ τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ ; ἠρώτησεν
ὁ δούξ. Τὸν ἀνεγνώρισας ;

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναγνωρίσω βραχι-
όνας, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ· τὰ χειρόκτια δὲν
ἔχουσι πρόσωπον.

— Ναί· ἀλλὰ δύναται τις ν' ἀναγνω-
ρίσῃ τὰ χειρόκτια.

— Πραγματικῶς, μοι ἐφάνη, εἶπεν ὁ
Αὐριλὺ.

— Ὅτι ἀνεγνώρισας αὐτά ; Ἐμπρός,
λέγε.

— Εἶναι ὅμως ἀπλὴ εἰκασία.

— Ἀδιαφοροῦ, εἶπέ μοι.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε, μοι ἐφάνη, ὅτι
ἦταν τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

— Ἦσαν χειρόκτια ἐκ δέρματος βου-
βάλου καὶ χρυσοποίκιλτα ; ἀνεφώνησεν ὁ
δούξ, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἤρθη
αἰφνης τὸ καλύπτρον τὴν ἀλήθειαν νέφος.

— Ἐκ δέρματος βουβάλου καὶ χρυσο-
ποίκιλτα· ναί, ἐξοχώτατε, τοιαῦτα ἦσαν,
ἀπεκρίθη ὁ Αὐριλὺ.

— Ἀ ! ὁ Βουσύ· ναί, ὁ Βουσύ, εἶναι
ὁ Βουσύ, ἀνέκραξεν ὁ δούξ· πόσον ἡμην
τυφλός, ἀλλ' ὅχι, δὲν ἡμην τυφλός, δὲν
ἠδύναμην νὰ πιστεύσω τοσαύτην αὐθά-
δειαν.

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ, νομίζω,
ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης πολὺ μεγαλο-
φανεῖ.

— Ὁ Βουσύ ! ἐπανελάθειν ὁ δούξ, ἀνα-
μιμνησκόμενος μυρίων περιπτώσεων, αἰ-
τινες εἶχον παρῆλθαι ἀπαράτητοι καὶ
αἵτινες νῦν προσελάμβανον κολοσσείας δια-
στάσεις.

— Οὐχ ἦττον, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ
Αὐριλὺ, δὲν πρέπει νὰ δώσητε πίστιν ἀ-
νεξετάστως· δὲν ἠδύνατο νὰ ἦτό τις κε-
κλεισμένος εἰς τὸν θάλαμον τῆς δεσποίνης
δὲ Μονσορώ ;

— Ναί, ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ὁ Βουσύ, ὁ
Βουσύ, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὸν διαδρόμον
ἤθελεν ἰδεῖ αὐτόν.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε.

— Ἐπειτα τὰ χειρόκτια, τὰ χειρόκτια.

— Εἶναι ἐπίσης ἀληθές· ἀλλ' ἐκτὸς
τοῦ φιλήματος, ἤκουσα...

— Τί ;

— Τρεῖς λέξεις.

— Τίνας ;

— « Αὐριον τὴν ἐσπέραν ».

— Ὡ θεέ μου !

— Ὡστε, ἐὰν ἐπαναλαβῶμεν τὴν ἀρ-
χαίαν ἀσκησιν ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ βεβαι-
ωθῶμεν.

— Αὐριλὺ, τὴν ἐσπέραν τῆς αὐριον, θὰ
τὴν ἐπαναλαβῶμεν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης γινώσκει,
ὅτι εἰμαι εἰς τὰς προσταγὰς αὐτῆς.

— Ἐχει καλῶς. Ἀ ! ὁ Βουσύ ! ὑπεν-
τονθόρισε ὁ δούξ· ὁ Βουσύ, προδότης τοῦ
κυρίου του ! ὁ Βουσύ, τὸ φόβητρον πάν-
των ! ὁ Βουσύ, ὁ ἐντίμος ἀνὴρ !... ὁ
Βουσύ, ὅστις δὲν με θέλει βασιλέα τῆς
Γαλλίας !

Ὁ δούξ, μειδιῶν καταχθονίως, ἀπέ-
πεμψε τὸν Αὐριλὺ, ὅπως σκεφθῇ ἀνέτως.

ΟΕ'

Οἱ ἐνεδρεύοντες.

Ὁ Αὐριλὺ καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ὑπῆρ-
ξαν ἀκριβεῖς· ὁ δούξ ἐκράτησε παρ' ἑαυτοῦ,
ὅσον ἠδυνήθη, τὴν ἐπιούσαν, τὸν Βουσύ,
ὅπως κατασκοπεύσῃ ἅπαντα τὰ διαδή-
ματα αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ τοῦτο ἐπίσης ἐπεθύμει, ὅπως
μείνῃ ἐλεύθερος τὴν ἐσπέραν.

— Τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν, περι-
τυλιχθεὶς διὰ τοῦ μαנדύου του καὶ ἔχων
ὑπὸ μάλης μεταξίνην κλίμακα, διηυθύνθη
πρὸς τὴν Βασιτίλην.

Ὁ δούξ, ὅστις ἠγνόει, ὅτι ὁ Βουσύ, ἐν
αὐτῷ τῷ ἀντιθαλάμῳ του, εἶχεν ἐναποτε-
θειμένην μίαν κλίμακα, καὶ δὲν ἐπίστευσεν,
ὅτι ἠδύνατό τις νὰ διατρέχῃ μόνος τὰς
ἐδοὺς τῶν Παρσιῶν, ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ Βου-
σύ ἤθελε μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρόν του, ὅπως
παραλάβῃ ἵππον καὶ θεράποντα, ἐπομένως
ἀπώλεσε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς ἐτοι-
μασίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ Βουσύ διέτρεξε
τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν εὐτυχής, ὥς εἶναι
συνήθως αἱ τολμηροὶ ἄνδρες, διότι δὲν
προσέκοψεν εἰς ἀτυχεῖς συναντήσεις.

— Πλησιάζας εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδεν ὁ-
πισθεν τῶν ὕλων παραθύρου φῶς, ὅπερ
ἦτο τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα. Ἐρριψε
κατὰ τοῦ ἐξώστου τὴν μεταξίνην κλίμακά
του, ἥτις, ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου ἄ-
κρου αὐτῆς ὀκτώ ἄγκιστρα κατ' ἀντίστρο-
φον πρὸς ἀλλήλα θέσιν προσδεδεμένα, ἔ-
δει νὰ συγκρατηθῇ ποῦ.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ριφθείσης κλίμα-

κος, ἡ Ἀρτεμις ἔσβησε τὸ φῶς καὶ ἠνέφωξε τὸ παράθυρον, ὅπως προσαρμόσῃ στερεῶς τὴν κλίμακα, ὅπερ ἔπραξε τάχιστα.

Εἶτα ἀνηρέυνησε, διὰ τοῦ βλέμματος, τὸ βάθος τῆς πλατείας.

Ἰδοῦσα δ' αὐτὴν ἔρημον, ἔνευσε τῷ Βουσῷ, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ Βουσῷ, ἐντὸς πέντε δευτερολέπτων, ἀνῆλθεν, ἀνὰ δύο, τὰς δέκα βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἡ στιγμή τῆς ἀνόδου εἶχεν ἐκλεχθῇ καταλλήλως, διότι, ἐνῷ ὁ Βουσῷ εἰσῆρχετο διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ Μονσορῷ, ἀφοῦ ἠκροάσθη ἐν ὑπομονῇ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς συζύγου του, κατήρχετο ἐπιπόνως τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐμπειπιστευμένου θεράποντος, ὅστις ἀντεκαθίστα τὸν Ῥεμῆ, ὁσάκις δὲν προῖκετο περὶ ἐπιθέσεως ἐπιδέσμων ἢ ἀλοιφῶν.

Ὁ διπλοῦς οὗτος ἐλιγμὸς ἐξετελέσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ Μονσορῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμήν ὁ Βουσῷ ἀπέσυρε τὴν κλίμακα καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐκλείει τὸ παράθυρον.

Ὁ Μονσορῷ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις ὅμως ἦτο ἔρημος, ὥστε οὐδὲν εἶδε.

— Μήπως ἔλαβες κακὰς πληροφορίες; εἶπεν ὁ Μονσορῷ πρὸς τὸν θεράποντα.

— Ὁχι, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζέου, ὅπου ὁ φίλος μου ἀρχιποκόμος μὲ εἶπε θετικῶς, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶχε διατάξει νὰ ἐτοιμάσῃσι δύο ἵππους δι' ἀπόψε. Ἰσως ἐμελλε νὰ υπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ υπάγῃ; εἶπεν ὁ Μονσορῷ μελαγχολικῶς.

Ὁ κόμης ὁμοίᾳζε πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ζηλοτύπους, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἐτέραν ἀσχολίαν εἰμὴ νὰ βασανίζῃ αὐτούς.

Ἐφερε περὶ ἐαυτὸν αὖθις τὸ βλέμμα:

— Θὰ ἔπραττον ἰσως κάλλιον νὰ μείνω εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀρτεμίδος, ἐπιθύρουν. Ἀλλὰ θὰ ἔχωσι σημεῖα ἀνταποκρίσεως καὶ ἡ Ἀρτεμις ἤθελε προειδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς παρουσίας μου, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐμάνθανον. Προτιμότερον εἶναι νὰ ἐνεδρεῦσωμεν ἔξωθεν, ὡς συνεφωνήσαμεν. Ὁδήγησόν με εἰς τὴν κρύπτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεις, δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ πάντα.

— Ἐλθετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ θεράπων.

Ὁ Μονσορῷ προῦχώρησεν, ὅτε μὲν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ θεράποντος, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσιν ἢ εἴκοσι πέντε βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὑπῆρχε σωρὸς λίθων, προερχομένων ἐκ τῆς κατεδαφίσεως παλαιῶν οἰκιῶν.

Ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ σωροῦ, ὁ θεράπων εἶχε σχηματίσει εἶδος σκοπίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ κρυβῶσιν εὐχερῶς δύο πρόσωπα.

Ὁ θεράπων ἠπλωσε ἐντὸς αὐτῆς ἕνα μανδύαν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθισεν ὁ Μον-

σορῷ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐκάθισεν ὁ θεράπων.

Πλησίον αὐτῶν ὑπῆρχε πλήρες μου σκέτον, ἔτοιμον διὰ πάσαν περίστασιν.

Ὁ θεράπων ἠθέλησε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν θριαλλίδαν τοῦ ὅπλου, ἀλλ' ὁ Μονσορῷ τὸν ἐσταμάτησε.

— Μίαν στιγμήν, εἶπε, ἔχομεν πάντοτε καιρὸν. Τὸ καταδικωζόμενον θήραμα εἶναι βασιλικὸν καὶ εἶναι ἡ ποινὴ ὁ θάνατος διὰ πάντα, ὅστις ἤθελεν ἐπιβάλλει χεῖρα κατ' αὐτοῦ.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΘΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Ὅταν ὁ Ἀντώνιος, ἀναλαμβάνων τὰς αἰσθήσεις του, διέκρινε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης του τὴν γραῖαν Μαργαρίταν, ἥτις ἐδίδεν αὐτῷ νὰ πῇ ζωογόνον τι φάρμακον, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς μακρὸν καὶ τεθλιμμένον βλέμμα καὶ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ συγκοπτομένης:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα, σ' εὐχαριστῶ! Βλέπων τὴν ἀφοσίωσίν σου αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἀληθὴ ὅλα ὅσα μοῦ διηγήθης. Τὰ ἐνθυμούμαι ὅλα τώρα. Τὴν εἶδα. Ἦτον αὐτὴ! Καὶ τὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς μου ἐπεφάνη αἰφνης ἐνώπιόν μου πάλιν ὡς ἐν ὄνειρῳ. Εἰπέ μοι, Μαργαρίτα, ὁ εὐπατριδης, ὅστις μ' ἀνέτρεφεν ὡς θετὸν υἱόν του ἐν Τρεβίζῃ δὲν ὠνομάζετο Βερτούκιος Νένολος καὶ δὲν ἦτο ὁ διάσημος ναυτικός; . . .

— Ναί, εἶπεν ἡ γραῖα, ὁ Βερτούκιος Νένολος ἦτο ὁ γενναῖος ναυτικός, ὁ φονευθεὶς ἐν ἐνδόξῳ ναυμαχίᾳ. . .

— Ἀκουσε λοιπόν, ἐπανελάθεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ μὴ με διακόπτης. Ἦμην εὐτυχὴς πλησίον τοῦ Βερτούκιου. Μὲ ἠγάπα ὡς ἀληθὴ υἱόν του καὶ μοι ἐφέρετο ὡς ἀληθὴς πατήρ. Ὅπισθεν τοῦ μεγάρου του ὑπῆρχε κήπος θαυμασίος, ἀναδιδων γλυκύτατα ἀρώματα. Ἐσπέραν τινὰ κουρασθεὶς ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἀπὸ τὰ πηδήματα ἀνὰ τοὺς ἀπείρους δρομίσκους του, εἶχα ἐξαπλωθῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλου δένδρου, ἀποβλέπων ἐν ἡμικυρτήῳ πρὸς τὸ λαμπρὸν θέαμα τοῦ δύνοντος ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων ἡλίου. Κατὰ μικρὸν τὰ βαρέα ἀρώματα τῶν ἀνθέων ἐβάρυναν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐβυθίσθην εἰς εἶδός τι ληθάργου, ἀφ' οὗ ἐξηγέρθη ἐξ ἐλαφροῦ πλησίον μου θορύβου ἐπὶ τῆς χλόης. Δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθην ὄρθιος. Ἀγγελικὴ μορφή εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου καὶ οὐρανία φωνὴ ἤχησεν εἰς τὰ ὦτά μου: — Ἀγαπητὲ μικρέ, πόσον ἡσυχά ἐκοιμάσθω, ἐνῷ ὁ θάνατος ἦτο τόσῳ πλησίον σου! — Καὶ τὸ θεσπέσιον ὄν, ὅπερ μοι ὁμίλει οὕτω, μοι ἐδείκνυε συγχρόνως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὰν μαύρην ἔχιδνα, ἥς εἶχε θραύσει

θαρραλέως διὰ λίθου τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ μὲ δαγκάσῃ. Ἐξάλλος ἐγονυπέτησα ἐνώπιον τοῦ ἀγγέλου, ὅστις ἐμεδίει πάντοτε, καὶ τῷ εἶπον: — Εὐλογημένον νὰ εἴσαι, οὐράνιον πνεῦμα, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν μου ὁ Θεός! — Δὲν εἰμαι ἀγγελος, ὅπως νομίζεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα. Εἰμαι νέα κόρη, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ σέ. — Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ περιδεὲς σέβας μου μετεβλήθη εἰς γλυκεῖαν συγκίνησιν. Μυστηριώδης φλόξ διέτρεξε τὰς φλέβας μου. Ἡγέρθη καὶ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη πῶς οἱ βραχίονές μας ἠνέοιχθησαν καὶ ἐν μακρῷ φιλήματι αἱ ψυχαί μας ἠνώθησαν ἐν μέσῳ μεδιαμάτων, δακρύων, στεναγμῶν, γελῶτων. Αἰφνης ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ κήπου κράζουσα: — Ἀννουντσιάτα! Ἀννουντσιάτα! — Ἡ νέα κόρη ἐφρικίασεν. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ ἀφήσω, ἀγάπη μου, μοι εἶπεν, ἡ μητέρα μὲ φωνάζει! — Ἐρρίφθην ἐκ νέου εἰς τοὺς βραχίονάς της, ἀλλ' ἡ ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη καὶ αὖθις: — Ἀννουντσιάτα! Καὶ ἡ νέα φίλη μου ἐξηφανίσθη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ Μαργαρίτα, ἐγνώρισα τὰ πρῶτα τοῦ ἔρωτος σπέρματα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐπὶ μακρὸν ἐφώτισεν ὡς μυστηριώδης φάρος τὰ νεανικά ὄνειρά μου. Τώρα εἶναι ἡφαιστειὸν φλογερὸν, πυρακτοῦν τὰ στήθη μου. . . Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν, ὅπερ σοὶ διηγήθην ἐπῆλθεν ἡ περιπέτεια, συνεπεία τῆς ὁποίας ἀπεχωρίσθη τῆς οἰκίας τοῦ Βερτούκιου Νένολου. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ μάθω τότε ὅτι τὸ ἀγγελικὸν πλᾶσμα, ὅπερ μοι ἐπεφάνη ἐν τῷ κήπῳ ἦτο ἡ κόρη τοῦ Βερτούκιου, ἡ θαυμασία Ἀννουντσιάτα, ἣν εἶχε φέρεי ἐκεῖ ἡ μητέρα της Φραγκίσκα, ἀναχωρήσασα μετ' αὐτῆς τὴν ἐπαύριον. Μαργαρίτα, ὁ Θεός ἄς μὲ προστατεύσῃ, διότι ἡ Ἀννουντσιάτα αὐτὴ, ἣν ἀγαπῶ μέχρι παραφροσύνης, εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Δόγη!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντωνίου ἐπνίγη εἰς τὰ δάκρυα καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀλολύζων.

— Ὑπομονή, Ἀντωνιέ μου, ὑπομονή! εἶπεν ἡ γραῖα Μαργαρίτα. Πολέμησε τὴν λύπην σου ὡς ἀνὴρ. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κυριώτερα δύναμις τῶν ἰσχυρῶν!

Καὶ προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ παντοιοτρόπως αὐτόν. Καὶ τόσον γλυκεῖα, καὶ τόσον ἀφωσιωμένη ἐδείχθη πρὸς αὐτόν, ὥστε ὅταν ἀνέρρωσε δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ πλέον αὐτῆς. Ἡ γηραιὰ ἐπαίτις ἐγενεῖν ἡ φίλη του καὶ ἡ σύμβουλος του καὶ ἐπεφορτίσθη νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν τοῦ οἴκου του. Ἐνδυμασία καινουργῆς ἀντικατέστησε τὰ ράκη της καὶ ἡ Μαργαρίτα μετ' ὑπερηφανείας διήρχετο πλέον τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὁσάκις μετέβαινε ν' ἀγοράσῃ τι διὰ τὸν κύριόν της.

Η'

Ἡ Πέμπτη ἐφθασε τέλος. Ἦτο ἡ τελευταία καὶ ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῶν ἐνε-